

Războiul de țesut

Bunicii mele, Măriuca

Zorile se iviseră de mult și animalele zbieau de foame în curte, dar ea trăgea de ea încă să se ridice... O moleșeală nemaștiută o lipise de pat. Se îmbracă fără chef și se îndrepta târșându-și încălțările către poiata păsărilor pe care le hrăni cu grăunțe. Râni cotețul porcului, scoase apă din fântână și o răsturnă în găletar...

Un junghi îi fulgeră mijlocul și se opri speriată, apoi se încinse cu un fular de lână întrebându-se în gând: „Nu ești tu cumva, nu ești Moartea mea, care-o să mă ia?!...”

Împlinise de de curând 77 de ani, dar asta nu era chiar un motiv ca s-o termine cu viața; erau încă femei prin sat mult mai bătrâne decât ea și tot umblă ca fetele mari... Ileana lui Vasile, Parascheva de peste drum, Tanța lui Ghiță, Maricica lui Ilie... tot un leat! Veștejite și uscate, cu picioarele strâmbe, unele fără dinți, altele aduse din spate... Ptiu! Își făcu semnul crucii, scuipe în sân și deschise ușa chilerului. Aici era locușorul ei, refugiul în ceasul greu al încercărilor, aici își petrecea puținul răgaz ori lungile seri ale iernilor vrâncene... torcând, țesând sau cosând cu fire de lână colorate chiar de ea după cum învățase din vechime... „Din vechime” pentru că învățase carte numai de la alții, căci mama o părăsise încă de la naștere pentru a merge în Ceruri, sus, la Dumnezeu. Crescuse și ea cum putuse, mai cu una, mai cu alta, mai mult cu lipsurile, până la vârsta măritişului când, frumoasă fiind, pusese ochii pe ea un soldat proaspăt întors de pe front și cu numele Ion. „Nică”, așa cum îl alintase de la bun început ea, o cucerise cu voioșia lui, cu uniformă și cu melodiile populare cântate la muzicuță în timp. Și, apoi, era atât de frumos că multe, multe femei i-au purtat răcă sau i-au făcut cu ulcica prin sat!... „Cât am mai avut de

tras pentru el, în viața asta, Doamneeee!” Apoi au venit copiii, doi băieți și două fete, Gică, Mărioara, Anișoara și Titi, pe care i-a crescut, i-a dat la școli mari și s-au împrăștiat apoi prin lume, lăsând-o singură pentru a se bălăbăni doar cu unchiașul aista al ei...

Înconjură cu privirea camera și pereții proaspăt spoțiți cu var... „Cât necaz și cu păreții ăștia! Și câtă muncă!” Întâi adunase balega uscată, lăsată de puținii cai pe uliță. Pe urmă lutul galben, clisos, de la Lutărie. Pe urmă călcase lutul, balega și apa frământându-le îndelung cu picioarele goale... „Aveam putere pe atunci!” Pe urmă făcuse chirpicii turnând lutul amestecat cu paie în forme pentru a se usca la soare... „Nică, dragul de el, bătuse împreună cu un vecin lețurile, zdravăn, ca să ție! Și au ținut... cinzeci de ani!...”

Țolici de coade colorate, covoare de lână țesute iarna trecută zăceau, așezate pallii, pallii, peste lada cu zestre, plină cu cerșafuri frumos brodate tot de mânuța ei... De la o vreme mânuța asta a cam început să-i tremure... iar la bucătărie mai scapă lucruri pe jos... Lâna covoarelor era de la oile ei, pe care le dăduse la ciobani, la stâna satului; mai păstrase însă până nu demult, în podul casei, câteva gheme toarse... Când a venit Colectiva i-a luat oile; nu i-a mai lăsat nici una. Doar lâna lor îi mai rămăsese, doar atât... Ce să facă, n-a putut să se împotrivescă hoților de comuniști... „Femeie amărâta cu patru copii!” Oile erau puține, dar bune, le dăduse la stână, dar când trecea anul, ciobanii îi dădeau pe ele caș, lapte și lână... „Ei, tot a fost bună și lâna asta! Mi-am mai făcut cu ea treaba... Covoarele aistea, zestrea fetelor, o flanea lui Nică, o fanșonetă pentru mine, ciorachi...” Acum lâna s-a terminat, fetele i s-au măritat la oraș... „Nu mai pun ele pe jos cioarsele mele!” Pentru cine să mai țeasă? „Am

auzit că au ieșit altele acum; lumea vrea dintr-alea, persiene... chiar și pe la noi prin sat. Țața Ioana cică și-a luat și ea... că-s prea frumoase! A lăsat cu limbă de moarte la nurori când o fi, să i le dea peste groapă. Așa măcar s-o bucura de ele ai mai tineri, că țolici nu se mai poartă!”

În colțul din dreapta al chilerului, aproape de fereastră, aștepta cuminte și răbdător, Războiul de Țesut, prietenul de nădejde și pricina atâtor amintiri frumoase... Căci cine altul, dacă nu el, să fi mai fi păstrat în taină, zâmbete și lacrimi, bucurii și dureri? Doine, cântece de leagăn, cântece de voie bună... ascultase (de câte ori?) vrăjit de vocea ei frumoasă în timp ce mâinile-i dibace mânuiau suveica, ghemul, furculița...

Se apropie de el și îi îmbrățișă lemnul parilor pictat, dar și ros de cari, îl îmbrățișă strâns, atât de înfocat și de strâns, cu lacrimi strivite printre gene, așa cum îți îmbrățișezi omul drag ce va pleca în curând, la drum lung, fără a ști dacă mai revine vreodată...

Apoi se duse la cuptorul din curte ca să ațâțe focul. Vreascurile uscate se aprinseră ușor, dar ca să fie mai sigură aruncă în vatră și o cană de gaz... Acum putea adăuga liniștită lemne mai mari...

Reveni în chiler. Purta în mână un topor și o beșchie...

Căzură mai întâi lemnele mici. Apoi, unul câte unul, parii groși...

.....

În curtea casei de pe Valea Siretului, focul cuptorului mistuia tot mai mult ceea ce mai rămăsese din minunatul război de țesut de altă dată. Lângă el, îngenuncheată, o femeie bătrână lăcrima frângându-și mâinile. Se stingea o viață...

Mariana BENDOU